

A VADONJÁRÓ
TANÍTVÁNYA

JOHN FLANAGAN
A TÖLGY-
LEVELESEK

JOHN FLANAGAN

A TÖLGY-
LEVELESEK

Leonie-nak, aki mindig hitt bennem

Araluen és környéke

Nyugodt és mély álmából Will kopogásra ébredt. Nem tudta volna megmondani, mikor hallotta meg. Akadálytalanul hatolt tudatalattijába, ahol felerősödött és eljutott a tudatába, majd felébresztette.

Kopp-kopp-kopp...

Még mindig hallotta a zajt, de a kunyhó neszei tompították valamelyest.

A sarokból, a szerény magánszférát biztosító zsákvászon függöny mögül Evelin nyugodt szuszogása hallatszott. A lány nem ébredt fel a kopogásra. Ahogy oszlott kábasága, hallani kezdte a kandallóban pattogó, majd sercegve kialakuló parazsat.

Kopp-kopp-kopp...

A zaj közelről jött. Nyújtózkodva és nagyot ásítva felült a vászontól és fából saját kezüleg eszkábált priccsén. Megrázta a fejét, és a hang egy pillanatra elhallgatott. Amikor újra felhangzott, rájött, hogy kintről érkezik. Az ablakon feszülő olajos vászon nem látszott át teljesen. A hajnal sűrű derengését átengedte ugyan, de a külvilág

csupán homályos foltok egyvelegének tűnt bentről. Az ágyára térdelt, kinyitotta az ablakot, és kinézett a tornácra.

Hideg szél söpört a szobába, és Evelin megmoccant álmában. A függöny csapdosni kezdett, a parázs felizzott a kandallóban, és kinyújtotta tűznyelvét.

A fák közt madár üdvözölte a nap első sugarát, és a kopogó zaj megint elült.

Aztán újra meghallotta. A víz volt. Egy hosszú jégcsapról csepegett a megfordított vödörrre, amit a tornácon feledtek.

Kopp-kopp-kopp...

Will összehúzta a szemöldökét. Tudta, hogy ez valami fontosat jelent, de az alvástól kába agya nem jött rá, hogy mit. Felállt az ágyról, nyújtózkodott egyet, és takarója melegét a borzongató hidegre cserélve az ajtóhoz ment.

Bízott benne, hogy Evelint nem ébreszti fel, amikor elhúzta a reteszt és óvatosan megemelte az ajtót, hogy nyitáskor ne súrlódjon a padlóhoz.

Becsukta maga mögött, és kilépett a tornác deszkájára, ami jég-hidegnek érződött csupasz talpa alatt. A vízcseppek által bombázott vödörhöz lépett, és észrevette, hogy a tornác minden jégcsapja csepegni kezdett. Ilyet nem látott itt eddig, és biztos volt benne, hogy szokatlan jelenség.

A fák felé pillantott, az ágakon átszűrődtek az első napsugarak.

Az erdőből puffanás hallatszott, amint egy nagy adag hó, amit hónapokig tartott a fenyőág, lecsúszott, és kupacot alkotott a földön.

Akkor jött rá a csepegés jelentésére.

Megnyikordult az ajtó, és Evelint pillantotta meg. Haja kócos volt, és pokrócot csavart maga köré a hideg ellen.

– Mi az? – kérdezte a fiútól. – Valami baj van?

Will habozva a vödör mellett gyűlő tócsára pillantott.

– Itt az olvadás – mondta végül.

Szerény reggelijük elköltése után kiültek a tornácra sütő, kora reggeli napfényre. Egyikük sem akart Will felfedezésének következményeiről beszélni, bár az olvadás jelei általánosan észlelhetők lettek.

A kunyhó körüli fehér takarón nedves gyepfoltok ütöttek át, a fágakról lezuhanó, olvadó hó puffanásai megszokottá váltak.

A fehérség persze továbbra is vastagon bevonta a földet és a fákat. De minden jel arra utalt, hogy az olvadás megkezdődött, és megálmáthatatlanul folytatódik.

– Azt hiszem, ideje továbbállnunk – nyögte ki Will azt, amire mindketten gondoltak.

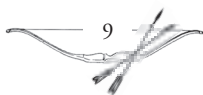
– Nem vagy elég erős hozzá – mondta Evelin.

Alig három hete múltak el a tüzeslevél-függőség utolsó, agyzsibasztó tünetei, amire Ragnak udvari munkát végző rabszolgájaként szokott rá, ahol legyengítette a hiányos étkezés, a szegényes ruházatban végzett, nehéz munka, mielőtt el tudtak végre szökni. A szegényes koszt, amihez a kunyhóban hozzájutottak, csak arra volt eleget, hogy életben maradjanak, ahhoz kevés volt, hogy visszaszeresse erejét és állóképességét. A kunyhóban talált korpán és liszten tengődtek, ezt egészítették ki némi zöldséggel, meg a törbe csalt kisállatok inas húsával.

Kevés volt a vad, és amit megfogtak, az is gebe volt.

Will megvonta a vállát:

– Kibírom – mondta egyszerűen. – Nincs más választásom.

És ez volt a probléma lényege. Tudták, hogy amint a hágókon elolvad a hó, ismét vadászok özönlik el a hegyet. Evelin már látott is egyet. Az erdőben vette észre a titokzatos lovast, még hozzá azon a napon, amikor Will ismét magához tért. Szerencsére azóta nem látta újra. De figyelmeztetés volt ez arra, hogy hamarosan mások is érkeznek majd, és mire ez megtörténik, Willnek és Evelinnek el kell tűnnie. Le kell ereszkedniük a hegy túloldalán lévő hágón, és át kellett lépniük Teutland határát.

Evelint kétségek gyötörték. Először nem válaszolt. Aztán rájött, hogy Willnek igaza van. A tavasz beköszöntével el kell indulniuk, akár elég erősnek érzi magát hozzá a fiú, akár nem.

– Legyen! – mondta végül. – De maradt még néhány hetünk. Az olvadás csak ma kezdődött, és lehet, hogy újabb hideghullám érkezik.

Evelin ezt lehetségesnek tartotta. Nem valószínűnek, de lehetségesnek. Will egyetértően bólintott.

– Lehet – mondta.

A hallgatás megint vastag takaróként borult rájuk. Evelin felpatant, és leverte a havat a bricseszéről.

– Megnézem a csapdákat – mondta, de amikor Will is fel akart állni, hogy elkísérje, megállította.

– Te maradj itt! – tanácsolta. – Mostantól amennyire csak lehet, erőt kell gyűjtened.

Will habozott, aztán bólintott. Rájött, hogy Evelinnek igaza van.

A lány megfogta a vászontáskát, amibe a zsákmányt szokták tenni, és a vállára akasztotta. Aztán halvány mosollyal az arcán eltűnt a fák között.

Will haszontalannak és fáradtnak érezte magát. Elkezdte összeszedni a fatányérokat, amikről ettek. Nem volt jó másra, gondolta

keserűen, mint mosogatásra. A csapdavonalat egyre távolabb kellett tolni az elmúlt három hétben a kunyhótól. Amikor egy-egy kisebb állatot – üregi nyulat, mókust vagy néha egy hócipős nyulat – elkaptak, az állatok óvatosabbak lettek. Ezért mindennap új helyen kellett kirakniuk a csapdákat – mindig egy kicsit messzebb.

Evelin becslése szerint a hegyi ösvényen jó negyven percig kell fel-felé baktatnia az első csapdáig. Légvonalban rövidebb lett volna, de a kanyargós ösvény megduplázta a távolságot.

Mióta észrevette az olvadást, mindenhol látta a jeleit. A hó már nem ropogott szárazon a lába alatt. Nehezebb volt és vizesebb, a lába mélyen belesüppedt. Bőrcsizmája máris átázott. Amikor legutóbb erre járt, a hó fehér porként rakódott csizmájára.

A terület állatvilága is mintha felélénkült volna. Több madár szálldosott a fák közt, és feliasztott egy üregi nyulat, ami a havas földi szeder alá menekült.

A vadvilág felélénkülésével a csapdába is zsírosabb zsákmány került, bizakodott.

Aztán meglátta az apró jelzést, amit Will vésett a fenyő törzsébe, és letért az ösvényről, hogy megtalálja a fiú által lerakott első csapdát. Eszébe jutott, milyen boldog volt, amikor társa felépült a tüzeslevél-függőségéből. Evelin túlélési képességei szinte elhanyagolhatóak voltak, de Will szerencsére gyakorlott csapdaállítónak bizonyult, így szert tudtak tenni némi „étrend-kiegészítőre”. Will elárulta, hogy ezt a praktikát is Halttól tanulta.

Eszébe jutott, hogy a rangidős vadonjáró nevének említésére Will szeme elködösödött, a hangja megbicsaklott. A két fiatal nem első alkalommal érezte magát nagyon-nagyon távol az otthonától.

Amikor átázott ruhában átvágott a havas bokrokon, boldogan vette észre a hurokba akadt fácánfélét. Fogtak már néhány ilyen

madarat, és tudta, hogy a húruk nagyon ízletes. A csirke nagyságú szárnyas óvatlanul átdugta nyakát a hurkon és megfulladt. Eveltin szárazon elmosolyodott, amikor eszébe jutott, hogy kezdetben mennyire ellenezte a madárgyilkolást. Most a madár halála csak a finom vacsora reményével töltötte el.

Miközben kihúzta a madár nyakát a hurokból, és zsákjába tette, azon csodálkozott, hogy az ember szemléletét mennyire megváltoztatja a korgó gyomor. Aztán visszaállította a hurkot, néhány szem búzát szórt mögé, felállt, és bosszúsan észlelte, hogy az olvadó hó teljesen átáztatta a nadrágját térdelés közben.

Inkább érezte, mint hallotta háta mögött a mozgást, és lassan megfordult.

Azaz csak megfordult volna, mert valaki vasmarokkal megszorította a torkát. Levegő után akart kapni az ijedtségtől, de egy füst-, izzadság- és koszosztól bűzlő kesztyű befogta a száját és az orrát, hogy ne kiálthasson.

Az erdőből két lovas léptetett a tisztásra. Teutland hegyeinek lábánál a közelgő tavasz még szembe-
szökőbb volt, mint az előttük meredező bérceken. A zöldellő mezőn
néhány hófolt virított, az is csak az árnyékosabb helyeken.

Avatatlan szemlélőnek először a lovasok mögött vezetett hátasok
tűntek volna fel. Egyesek talán kereskedőknek nézték volna őket,
akik hasznot akarnak hajtani a hágókon való korai átkelésből, hogy
első árusokként felverhessék áraikat.

De közelebbről nézve nyilvánvaló volt, hogy ezek a fickók nem
kereskedők. Hanem fegyveres harcosok.

A kisebbik – egy szakállas férfi, aki furcsa, terepszínű köpönyeg-
be burkolózott, aminek színe mintha folyamatosan változott és hul-
lámzott volna minden mozdulatnál – válláról hosszú íj lógott, nye-
regkápáján tegez függött.

Társa magasabb, fiatalabb férfi volt. Szimpla, barna köpönyeg
fedte testét, de nyakán és karján megcsillant a kora tavaszi nap, és
köpönyege alatt hosszú kard rejlett. A képet a hátán lógó kerek pajzs
egészítette ki, amit tölgylevél rajza díszített.

A lovak legalább annyira különböztek egymástól, mint a gazdáik. A fiatalabb férfi magas vérpejen ült, ami hosszú lábával, izmos combjával és marjával maga volt a harci mén megtestesítője. A nyomában egy fekete csataló ügetett, száron vezetve. Az idősebb férfi lova határozottan kisebb volt és szőrösebb, a hordótestű állat egy pónira hasonlított. Keménykötésű volt, látszott rajta, hogy bírja a kiképzést. Mögötte egy hasonló ló kocogott, a táborozáshoz és utazáshoz nélkülözhetetlen csomagokkal a hátán. Ezt a lovat nem száron vezették. Magától, engedelmesen követte a pónit.

Horác a nyakát nyújtogatva nézett az előttük magasodó csúcsra. Hunyorognia kellett a hegycsúcsot borító, naptól szikrázó hótól.

– Ezt kell megmásznunk? – kérdezte.

Halt rásandított és halványan elmosolyodott. De a hegyet tanulmányozó Horác ezt nem látta.

– Nem megmásszuk, hanem átmegyünk rajta – mondta a vadonjáró.

Horác elgondolkozva ráncolta homlokát.

– Miért? Alagút halad át alatta?

– Egy hágó halad át rajta. Keskeny és kanyargós szoros a hegy lábánál, ami Skandiába vezet.

Horác megemésztette az információt. A fiú vállá megemelkedett, hogy levegőt vegyen egy újabb kérdéshez. Halt lehunyt szemmel gondolt vissza azokra a régi szép időkre, amikor egyedül róttá az utat, és élete nem állt végtelen kérdések sorozatából.

Aztán meglepődve konstataálta, hogy ha őszinte akar lenni magához, be kell ismernie, hogy szereti ezt a helyzetet. Halt valószínűleg önkéntelenül felnyögött a kérdésre várva, mert a fiú dacosan összeszorította a száját. Meghallotta Halt reakcióját, és elhatározta, hogy nem zavarja újabb kérdéssel a vadonjárót. Egyelőre.

És ezzel őrijító bizonytalanságba kergette Haltot. Mert a fel nem tett kérdés után Halt csak arra tudott gondolni, mit akarhatott kérdezni a fiú. A reggelbe a befejezetlenség érzése vegyült. Megpróbált nem tudomást venni róla, de ez nem volt egyszerű. Horácnak tényleg sikerült felülkerekednie a „miért?”-korszakán.

Horác tovább hallgatott, csak a lószerszámok csilingelése és a bőrnyereg nyikorgása hallatszott. Végül a vadonjáró nem bírta tovább:

– Mi az?!

A kérdés nagyobb dühvel robbant ki belőle a tervezettnél. Horác lova felnyerített ijedtében és oldalra táncolt.

A fiú bosszúsán nézett mesterére, miközben lovát nyugtatta.

– Mi az? – kérdezett vissza, és a kisebb fickó idegesen legyintett.

– Én is azt akarom tudni, hogy „mi az”?

Horác a mesterére sandított. Azzal a félreérthetetlen pillantással, amivel a beszámíthatatlan emberekre szokás. Ez sem csillapította Halt dühkitörését.

– Mi az? – kérdezte Horác most már teljesen összezavarodva.

– Papagájt nyeltél?! Ne ismételd meg nekem, amit mondtam! – füstölgött Halt. – Ha azt kérdezem, „mi az?”, akkor ne kérdezz vissza, hogy „mi az?”, értetted?

Horác elgondolkozott, aztán a maga megfontolt módján ennyit mondott:

– Nem.

Halt nagy levegőt vett, szemöldöke között mély V alakú ránc keletkezett, szeme dühösen villogott. Mondani akart valamit, de Horác megelőzte:

– Mi az, hogy mi az? – kérdezte, aztán a kérdést egyértelműsítve hozzátette: – Miért kérdezzeti tőlem, hogy „mi az”?

Halt csak hatalmas erőfeszítések árán tudta megőrizni önuralmát, és ebből nem is csinált titkot, majd tagoltan ezt válaszolta:

– Kérdezni akartál valamit az előbb...

Horác a homlokát ráncolta.

– Tényleg?

Halt bólintott.

– Láttam, hogy levegőt vettél hozzá.

– Aha. Mit akartam kérdezni?

Halt hosszú másodpercekig képtelen volt megszólalni. Kinyitotta a száját, de újra becsukta. Aztán végre megnyugodott valamelyest:

– Én is ezt akartam megtudni, amikor azt kérdeztem, „mi az?”

– Biztosan nem azt, hogy „mi az?” – felelte Horác, és Halt gyanakodva sandított rá. Felötlött benne, hogy Horác csak a bolondját járattja vele, és magában nevet, hogy sikerült megtréfálnia. Halt szerint ez nem lett volna bölcs lépés a fiú jövőjének szempontjából, mert a vadonjárók nem olyan fickók, akik lenyelik, ha kinevetik őket. Tanulmányozta a fiú őszinte arcát, és tiszta, kék szemét, majd úgy döntött, gyanúja megalapozatlan volt.

– Ha megint kimondom azt a két szót, végre felteszed a kérdést?

Horác ismét felsóhajtott, aztán habozott.

– Elfelejtettem, miről beszéltünk. Felelevenítené?

– Hagyjuk! – motyogta Halt, aztán megsarkantyúzta Abelardot, hogy a társa elé ügessen.

Dühösen motyogott magában, és Horác elkapott néhány mondatot, például ezt: „Ezek a szítás agyú tanítványok arra sem emlékeznek, mit kérdeztek az előző pillanatban.” Ebből leszűrte, hogy Halt nem volt boldog az imént lefolytatott, enyhén szólva is kínos eszmecseréjüktől. Megpróbált visszaemlékezni rá, milyen kérdést akart feltenni. Úgy érezte, tartozik annyival Haltnak, hogy

elmondja. A dolog azért volt különös, mert Halt mindig a szemét forgatta és sóhajtozott, amikor valamit kérdezett tőle.

A vadonjáró nagyon furcsa útitárs, gondolta. És mint általában lenni szokott, amint nem azon törte a fejét, mi lett volna a kérdés, rögtön eszébe jutott.

Mielőtt újra elfelejthette volna, vagy valami elvonhatta volna a figyelmét, gyorsan feltette:

– Sok szoros van? – kiáltotta Haltnak.

A vadonjáró megfordult a nyeregben, hogy válaszoljon:

– Mi az?

Horác bölcsen észrevette, hogy a kérdéssel ismét veszélyes vizekre hajóznak. Homlokát ráncolva a hegyek felé mutatott.

– Amik átszelik a hegyeket. Sok szoros vezet Skandiába?

Halt visszafogta a lovát, hogy a vérpej beérje őket, aztán ismét felgyorsított:

– Három vagy négy.

– Nem őrzik őket? – kérdezte a fiú, mert ez nagyon logikusnak tűnt volna.

– Dehogynem – felelte Halt. – A hegyek képezik a skandok számára az elsődleges védvonalat.

– Akkor hogyan akar átkelni rajtuk?

A vadonjáró habozott. Ezen azóta gondolkozott, hogy a Chateau Montsombre-ból kilovagoltak. Ha egyedül lett volna, gond nélkül elsurrant volna az örök mellett. Horáccal, meg a nagy, tüzes csatolovával ez már keményebb diónak tűnt. Több ötlet is felmerült benne, de még nem döntött egyik mellett sem.

– Kitalálok valamit – halogatta a választ, és Horác bölcsen bólintott, mert ezzel ő meg is elégedett. Horác világában a vadonjárók voltak a stratégiák, és a lovagtanoncok akkor cselekedtek a

leghelyesebben, ha a vadonjárókra hagyták a gondolkozást. Neki az volt a dolga, hogy mindenkit levágjon, aki az útjukba áll. Kényelmesen elhelyezkedett a nyergében, és elégedett volt az életben betöltött szerepével.

Halt lelkében is kihunytak az égető kétségek. Már ismerte a kérdést, ami az előbb elhalt Horác ajkán.

Aztán kétszeres erővel lángoltak fel benne a kétségek. Talán ez egy másik kérdés volt, és az eredetit továbbra sem hallotta. Nem bírta ki, hogy ne hallja az elsőt.

– Ezt akartad kérdezni az előbb?

Horác meglepetten pillantott rá.

– Mi az...? – kérdezett vissza, aztán gyorsan kijavította magát egy kevesebb félreértésre alkalmas változatra. – Vagyis, tessék?

Halt zavartan vállat vont.

– A kérdés. A hágókat illetően. Ezt akartad kérdezni? – tudakolta a választ sejtő ember hangján.

– Azt hiszem – mondta Horác bizonytalanul. – Már nem vagyok benne biztos... kicsit összezavarodtam – fejezte be ügyetlenül.

Amikor Halt előrevágatott, Horác biztos volt benne, hogy olyan szavakat hallott, amiket egy lovag soha nem venne a szájára.

Három

Csillagkövető Erak, a farkashajó-kapitány, Skandia megbecsült jarlja elindult az alacsony mennyezetes dongaházban a Nagy Terem felé. Gondterhelt arccal lépkedett. Rengeteg dolga lett volna a tavaszi portyák beköszöntével. A hajóját renoválnia kellett, de leginkább arra a finomhangolásra volt szüksége, ami csak néhány napos tengeri úttal kivitelezhető.

És Ragnak alaposan beleköpött a levesébe, amikor magához hívatta. Különösen, hogy az idézést Borsa továbbította, az Oberjarl jobb keze, pontosabban titkára. Ha Borsa is benne volt a dologban, akkor azt jelentette, hogy Erakra rásóznak egy kis melót. Vagy nagyot, gondolta keserűen a farkashajó-kapitány.

A reggeli már elmúlt, a Nagy Teremben csak néhány szolga takarított, amikor belépett. Ragnak fenyőfából faragott „Magas Székének” túloldalán észrevette az asztalra rakott pergamenek fölé görnyedő Borsát és Ragnakot a terem végében. Erak egyből felismer-te a tekerceket. A skand városokból és tartományokból begyűjtött adók összesítő listája volt. Ragnaknak a mániái voltak, Borsa életét

pedig teljesen ezek töltötték ki. Ezt szívta be levegő helyett és erről álmodott éjszakánként, és jaj volt annak a jarlnak, aki meg akarta rövidíteni Ragnakot, vagy valamilyen adócsökkentésre hivatkozott, amit a szigorú Borsa nem engedélyezett.

Erak gyorsan összetette magában a képet, és halkán felsóhajtott. Hogy Ragnak magához hívatta egy halom adóívvvel maga előtt, csak azt jelenthette, hogy megint fel kell csapnia adóbehajtónak.

Az adóbehajtást Erak nem kifejezetten élvezte. Fosztogató tengeri farkas volt, egy kalóz, egy harcos. És mint ilyen, inkább állt az adócsalók, mint az Oberjarl és fontoskodó titkára oldalán. Amikor befizetetlen vagy késedelmes adók behajtására küldték, sajnos túlságosan jó munkát végzett. Így újabban, ha a legapróbb gyanú is felmerült a falvak vagy tartományok adómennyiségével kapcsolatosan, Borsának egyből Erak jutott az eszébe a probléma megoldásaként.

Erak személyisége és a munkához való hozzáállása Borsa és Ragnak szemében sajnos tovább növelték külözhetetlenségét. Mivel már előre unta a feladatot, és nemcsak bosszantónak, de lealacsonyítónak is érezte, elhatározta, hogy olyan kevés időt fordít rá, amilyen keveset csak lehet. Ő nem volt a kínos szőrszálhasogatás, a levonások és újraszámítások után fennmaradó követelések híve. Ő sokkal hatásosabb módszert választott: a vizsgálat során elkapta a fickó grabancát, meglengette orra előtt a harci baltát, majd megfenyegette, hogy levágja valamijét, ha az adó nem kerül azonnali befizetésre.

Erak hősi hírért Skandia minden sarkában ismerték. Csak az zavarta, hogy soha nem válhatta be a fenyegetését... Mert akiket elkapott, habozás nélkül kipengették az elmaradásukat, és általában egy kis „borravalót” is csaptak hozzá.

Amíg a padok között az asztal felé szlalomozott, az Oberjarl és titkára észrevették közeledtét. A Nagy Terem többfunkciós térnek

számított. Ragnak és a legközelebbi emberei itt étkeztek, de Skandia hevenyszett szociális naptárának minden hivatalos összejövetelét és bankettjét is itt tartották. Az az oldalszárny, ahol most Borsa és Ragnak a beküldött adók mennyiségét tanulmányozták, Ragnak dolgozószobájaként is szolgált. Nem volt kimondottan privát terem, hiszen a jarlok külső vagy belső tanácsának tagjaként bárki beléphetett ide a nap minden órájában. De Ragnaknak nem is volt szüksége elvonulásra, mert a nyílt uralkodás barátja volt, így minden kormányzást illető bejelentést egyből világgá kürtölt.

– Á! Itt vagy, Erak! – mondta Borsa, és Erakban nem először ötlett fel, hogy az Oberjarl titkárának furcsa vonzódása van a nyilvánvalóságok kimondásához.

– Melyik város a ludas? – kérdezte Erak megadóan. Tudta, hogy semmi értelme nem lenne annak, ha megpróbálna kibújni a feladat alól, ezért legjobb lesz gyorsan túl lenni az egészen. Ha egy kis szerencséje van, akkor valamelyik part menti kisvárosba kell ellátogatnia, amit összeköthet farkashajója és legénysége gatyába rázásával.

– Ostkrag – felelte az Oberjarl, és Erak abbéli reménye, hogy bármi hasznos származhat neki az ügyből, azonnal elpárolgott. Ostkrag mélyen a szárazföld belsejében, keletre helyezkedett el. A Skandia gerincét képező hegyvonulat túloldalán fekvő települést nem lehetett máshogy megközelíteni, csak ha az ember megmászta az említett hegyeket, vagy átkelt a kisszámú és nagyon kényelmetlen szorosok egyikén.

Legjobb esetben is minimum egy kényelmetlen oda-vissza utat jelentett póniháton, és ezt a közlekedési módot Erak őszintén gyűlölte. Amikor a Hallasholm fölé tornyosuló hegyekre gondolt, eszébe jutott a két aralueni rabszolga, akiknek néhány hónapja segített megszökni. Eltűnődött rajta, hogy sikerült-e eljutniuk a hegyi

vadászkunyhóhoz, és túléltek-e a tél utolsó hónapjait. Akkor eszmélt csak rá, hogy Borsa és Ragnak a válaszára várnak.

– Ostkrag? – ismételte. Ragnak türelmetlenül bólintott.

– Nem fizették be a negyedéves adót. Azt akarom, hogy menj oda, és rázd fel őket! – mondta az Oberjarl. Erak nem tudta nem észrevenni Ragnak szemének kapzsi csillogását, amikor az adók vagy a befizetések szóba jöttek. Erakból kiszakadt egy ideges sóhajtás.

– Nem késhettek többet vele egy-két hétnél – próbálta húzni az időt, de Ragnak hajthatatlan volt, és vadul megrázta üstökét.

– Tíz napot késtek! – csattant fel. – És nem először! Figyelmeztettem őket, nem igaz, Borsa? – fordult a titkár felé, aki bólintott.

– Ostkrag jarlja Sten Hammerhand – mondta Borsa, mintha ezzel mindent megmagyarázott volna. Erak értetlenül meredt rá. – De találóbb lenne Ragadós Kezű Stennek hívni – pontosította erős gúnnnyal. – Nem először ragadt a kezéhez az adó, és ha befizette, akkor is jelentős késedelemmel. Itt az ideje, hogy mőresre tanítsuk.

Erak megvetően mosolygott az egyszázbélű titkárra. Borsa nagyon ijesztő tud lenni, gondolta magában, ha van valaki mögötte, aki beváltja a fenyegetéseit.

– Úgy érted, ideje, hogy mőresre *tanítsam*? – javította ki, de Borsa nem hallotta ki hangjából a gúnyt.

– Pontosan! – mondta Borsa. Ragnaknak valamivel jobb füle volt.

– Végül is az én pénzemről van szó! – mondta sértetten. Erak először döbrent rá, hogy Ragnak öregszik. Az egykor vörösén lángoló haj színtelenebb lett, és szürkébe hajlott. Erakot meglepte a felfedezés. Ő észre sem vette, hogy öregedne, pedig Ragnak csak néhány évvel volt idősebb nála. Most már más változásokat is felfedezett az Oberjarlon. Míg a haja szürkült, az arca és a dereka vastagodott. Eltűnődött rajta, hogy ő maga megváltozott-e, de gyorsan elhessentette

a gondolatot. Saját arcán nem tapasztalt nagy változásokat, pedig minden reggel belenézett a csiszolt fémtükörbe. Úgy döntött, bizonyára az Oberjarl vállára nehezedő nyomás okozza az egészszet.

– Kemény telünk volt – emlékeztette őket. – Talán a szorosok még mindig járhatatlanok. Rengeteg hó esett a tél végén is.

Erak a Ragnak asztala mögött felakasztott térképhez ment. Megtalálta rajta Ostkragot, és az ujját végighúzta a legközelebbi hágón.

– A Kígyó-hágó – mondta szinte magának. – Talán a hó és az olvadás földcsuszamlásokat okozott – fordult vissza Ragnakék felé, továbbra is a hágón tartva az ujját. – Nem jutnak át a kurírok – találgatta, de Ragnak csak a fejét rázta, és Erak ismét érezni kezdte azt a sértődékenységet, azt a túlzott idegességet, ami Ragnakot egyből elfogta, ha akarátának ellenszegültek, vagy döntését megkérdőjelezték.

– Erről csak Sten tehet, tudom én – mondta csökönyösen. – Ha más jarlról lenne szó, egyetértenék veled, Erak.

A férfi bólíntott, bár jól tudta, hogy Ragnak hazudik. Soha nem értett egyet senkivel, ha ehhez meg kellett változtatni a véleményét.

– Eredj oda, és vedd el a pénzt! Ha ellenszegülne, tartóztasd le, és hozd elé! Ha már itt tartunk, akkor is tartóztasd le, ha nem ellenkezik. Vigyél magaddal húsz embert! Azt akarom, hogy erőt mutass! Unom már, hogy ezek a kis jarlok packáznak velem.

Erak meglepetten kapta fel fejét. Egy jarl letartóztatása a saját házában nem tartozott a könnyen kivitelezhető dolgok közé. Különösen nem egy olyan apró bűn miatt, mint a késedelmes fizetés. Hiszen a skandok szinte kötelező jelleggel csalták az adót. Ez volt a nemzeti sportjuk. Ha rajtakaptak, fizették, de nagyobb baj nem történt. Erak nem emlékezett rá, hogy valakinek hasonló ballépés miatt el kellett volna szenvedni a letartóztatás szígyenét. A skandok

szabad nép voltak, függetlenek és büszkék. És a jarl emberei hűséggel tartoztak a közvetlen feljebbvalójuknak, amit sokkal fontosabbnak tartottak, mint a Nagy Házhoz való hűséget, ahol Ragnak uralkodott.

– Ez nem túl bölcs lépés – szólalt meg Erak, mire Ragnak felnézett az előtte heverő kimutatásokból.

– Hogy mi bölcs lépés, és mi nem, azt majd én eldöntöm – csikorgota. – Én vagyok az Oberjarl, nem te.

A szavak sértők voltak. Erak megbecsült jarlnak számított, és mint ilyenek, jogában állt kifejezésre juttatni véleményét, még ha az ellenkezett is az Oberjarléval. Lenyelte az eszébe jutó, dühös szavakat. Nem volt értelme tovább provokálni Ragnakot, amikor ilyen borsos kedvében volt.

– Tudom, hogy te vagy az Oberjarl, Ragnak – mondta halkán. – De Sten is egy jarl, és talán megfelelő indoka van a késésre. Ilyen körülmények között letartóztatni felesleges provokáció lenne.

– Már mondtam, hogy nincsenek „megfelelő indokai”, a fenébe is! – húzta össze Ragnak a szemét, és arcát vörösre színezte a düh. – Ő egy tolvaj és egy csaló, akinek megbüntetésével példát kell statuálnunk!

– Ragnak... – próbált utoljára ellenvetéssel élni Erak, de most Borsa fojtotta belé a szót:

– Erak jarl, megkapta a feladatot! Tegyen a parancs szerint! – kiabálta, mire Erak dühösen ránézett.

– Az Oberjarl parancsait követem, nem a magáét, titkár.

Borsa ráébredt a hibájára. Hátrálni kezdett, hogy a masszív asztal megvédje Eraktól, és elfordította a fejét. Feszült csend támadt. Ragnak rájött, hogy finomítania kell a megfogalmazáson – ha nem is jelentős mértékben.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Idegesen így folytatta:

– Figyelj, Erak, te csak menj, és hajtsd be azt az adót Stenen! És ha az adót szándékosan tartotta vissza, vezesd elém, rendben?

– És ha megfelelő indoka volt rá? – kötötte az ebet a karóhoz Erak. Az Oberjarl megadóan legyintett.

– Ha elfogadható indoka volt rá, akkor hagyd békén! Így megfelel?

Erak bólintott.

– Így igen.

Ragnak, aki sohasem tudta, mikor feszíti túl a húrt, gúnyosan hozzáfűzte:

– Milyen kedves tőled! Elindulnál még nyár dereka előtt?!

Erak feszülten bólintott, majd kisietett. Megkapta a kibúvót, amit akart. Bár saját véleménye szerint Ragnak arroganciája elég ok volt az adó késedelmes megfizetésére akárkinek. De ha Sten nélkül tér vissza, akkor más szavakkal kell megokolnia az adóhátralékot...